

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 267. szám

2015. március

Március 8.: NEMZETKÖZI NŐNAP

Szeretettel köszöntjük nőtestvéreinket !

A nőnap alkalmából közöljük az alábbi cikket, amely a mai kor egyik legbefolyásosabb női politikusának vallomása.

Angela Merkel:

„Miért vagyok keresztény?”

A világ egyik legbefolyásosabb asszonyának számít. Erejének és inspirációinak forrását a német szövetségi kancelláraszony, Angela Merkel keresztény hitben látja. A német sajtóban életútjáról és személyes istenhitéről vallott.

Az Istenbe vetett hit és az egyházhoz való közelség már gyermekkorom óta meghatározóak voltak a számomra és foglalkoztattak. Ez nem utolsósorban azért is volt, mert az apukám abban az időben aktív lelkészként szolgált és Hamburgból Uckermarkba, Brandenburgba költöztünk. Apám meg volt arról győződve, hogy az NDK-ban jól képzett lelkészekre szükség van, így aztán ott egy egyházi szemináriumot is vezetett.

Tehát egy olyan családban nőttem fel,

ahol a kereszténység nem csak az életünk helyét, hanem az életről való elképzelést is meghatározta.

Lelkészgyerekként az NDK-ban

Lakhelyünket Templinnek hívták. Az udvarházat, a Stephanus-alapítvány területén Bodelschwingh-i szellemben építették ki. Mi ott laktunk. Az NDK-ban az egyházaknak alig adtak oktatási feladatokat. Mindenkit, aki úgy tűnt, hogy jeleskedhet a tanulmányi téren, azonnal kivontak az egyházak látóköréből. De azokat, akik szellemileg fogyatékosok voltak és nem voltak alkalmasak a továbbképzésre, átadtak az egyházaknak.

Ebből a tényleírásból világossá válik, hogy azoknak a nem fogyatékos személyeknek, akik azonban a hit és az egyház terét életük szempontjából fontosnak vélték, nehézségeik akadtak, hogy társadalmilag elfogadják őket.

Ha valaki az NDK-ban úgy döntött, hogy megvallja hitét és aktív egyháztagnak lesz, annak ez bizony hátrányt jelenthetett. Ez mindenekelőtt az iskolai képzést, valamint a szabad tanulmányi- és szakmai választás jogát jelentette.

A hit egy belső iránytű

Fiatal korom óta tudtam, hogy az Istenhez és az ő egyházához való ragaszkodással és hitvallással a belső iránytű-

met követtem, amelyet azonban az állam és a lakosság többsége egyáltalán nem tartott iránymutatónak, sőt komolyan el is utasította azt. Nem volt mindig egyszerű a kereszténységhez ragaszkodni. A többi fiatallal ellentétben bibliaórára és konfirmációi oktatásra jártam, nem pedig az ifjúvá avatásra készültem.

Hitem által ebben az időszakban megtanultam azt, hogy helyes az, ha másképp gondolkodunk és másképp döntünk, mint ahogyan azt más emberek teszik. Ez még ma is segít nekem olyan időszakokban, amikor minden mindenki számára közömbösnek tűnik; mert meggyőződésem szerint semmi sem közömbös. A keresztényi lét és a tapasztalataim, amelyeket keresztényként gyűjthettem, megóvtak ettől. Ezért hálás vagyok. Megéri, hogy speciális célokat tűzünk ki magunk elé és ezeket meg is valósítsuk.

A biblia történetek magukkal ragadó példatörténetek. Jézus igen feltűnő ebben, hiszen annyira másként viselkedik, mint mások és teljesen másképp gondolkodik. Ezért aztán képes az emberek számára egészen más megoldásokat adni az emberiség nagy kérdéseire. A Jézusban való hit – aki így tudott bánni az emberekkel, így tudott viszonyulni az emberekhez – a saját életemet érintő döntésekben és a saját, életről való felfogásomban is mindig újra és újra segített.

Mit jelent a hitem ma számomra

Hitemből fakadóan sok mindent kritikusan megkérdőjelezek, néha még magát a saját hitemet is. Jézus maga is mindig kritikusan szemlélte a meglévő helyzeteket. Az állapotokkal sosem volt elégedett, sem a világiakkal, sem a vallásiakkal. Tiszta, egyértelmű és egyszerű szavakat mondott az embereknek. Szavakat, amelyek a lényegi dolgokra korlátozódtak és a lényegieket tartották szem előtt.

A lényegest a lényegtelentől megkülönböztetni - ez volt az ő erőssége. Az embert magát vette szemügyre. Világossá tette, hogy minden emberi méltóságot figyelem-

be kell venni, még azokat is, amelyeket a kegyesek tisztátalannak vélnek. Jézus Krisztusnak ezt a gondolkodását kell a saját életemben is szem előtt tartanom. Így válik a hit azzá az erővé, ami képessé tesz engem arra, hogy ne kerüljem a konfliktusokat.

Ezt a konfliktusokkal szembeni képességemet komolyan veszem, mivel politikai kérdésfeltevésünkben nincsenek egyszerű, gyors megoldások a komplex kérdésfeltevésekre. Kicsit csodálkozom, amikor épp sokszor a keresztények azok, akik a legnehezebb kérdéseknél túlságosan gyorsan akarnak eredményre jutni, hogy nehogy mélyre süllyedjenek és tisztátalanná váljanak. Keresztényként azonban néha a velünk szemben álló, ellentétes véleményeket is ki kell bírni. Ez számomra hozzátartozik a kereszténységhez.

Ezért a keresztény hit és ennek a kultúrája az iránytű, amelyben bízom, hogy az irányadó utat megmutatja a számomra. Kereszténységem bátorságot és erőt ad nekem, nem csak a magánéletben, hanem a politikai üzletben is, hogy kimondhassam nyíltan azt, amit gondolok.

Néha azt kívánom, hogy az emberek a saját pártomban is, jobban és nyíltabban ápolják keresztényi meggyőződésüket. A Tízparancsolat éppoly elengedhetetlen fundamentum társadalmi együttélésünkhöz, mint a szeretet kettős parancsa.

Kereszténynek lenni számomra nem csak mentőövet jelent a nehéz órákban - amikor az ember csak abban tud reménykedni, hogy ne tiporják el - hanem mindezekelőtt az életfázisaimban olyan tevékeny erőt jelent, amely impulzust ad, változást hoz. Mert ezekben az időszakokban a keresztény hit a saját életemben és a másokéban is igazi formálóvá lehet - hála Istennek.

(Forrás: Jesus.ch, sonntagsblatt-bayern.de, szöveg: Miriam Hinrichs, fordítás: Horváth-Bolla Zsuzsanna)

Megújulás tavaszra várva

Tél vége felé egyre jobban várjuk a tavaszt. Még akkor is, ha a tél nem volt túlságosan zord, netán kemény.

Tavasszal a természet megújul. Jó látni a fák, bokrok bimbózását. A kora tavaszi virágok mind-mind bújnak ki. A madarak még szebben csiripelnek. A tavasz kezdete hasonlítható a „földszagú” lehelethez.

Tavasszal is (és nem csak tavasszal) szükség van a lelki megújulásra is. A jó Isten tudja átformálni szívünket, lelkünket. Jó, ha ezt kérjük Tőle, ha érezzük ennek hiányát. Egy énekidézet jut eszembe ezzel kapcsolatosan: „Állíts helyre bennünket, ó Szentszellem, még ma”.

Ha ez megtörténik bennünk, akkor örövendező keresztyének leszünk. A mi szívünkre, lelkünkre is érvényes, hogy a jó Isten „küldi a lelki tavaszt” – ahogy egy énekünk írja.

Mit tehetünk azért, hogy megújuljunk, ha kell, helyreálljunk? Olvassuk a Bibliát vágyakozó szívvel, buzgón. Törekedjünk arra, hogy az olvasott és írott ígét megértsük, ahhoz szabjuk az életünket. Ehhez az út a bűnbánaton keresztül vezet. A jó Istenhez mindig jöhetünk, Ő soha nem vet el bennünket. Mindig kész minket helyreállítani bűnbocsánatával.

Az első napok után egyre jobban kiteljesedik a tavasz. A természet átalakul. Mindig többet és szebbet láthatunk a Teremtő művéből. Erről szólnak a virágzó kertek, a virágzó fák. A madarak „kórusban” történő éneklése, csiripelése.

Milyen jó lenne, ha a lelki helyreállítás után újra elkezdhetnénk növekedni. Megtérésünkkel megfogadtuk, hogy mindhalálig hűek leszünk az Úr Jézushoz. Bár szeretnénk ezt a fogadalmunkat megtartani, mégis elesünk. A Golgotán folyt drága vér által – ha ezt kérjük az Úr Jézustól – újra és újra tiszta lehet a szívünk. Milyen jó lenne ke-

gyelembe fogadott bűnősként élni az életünket! Megköszönni a jó Istennek, hogy hozzá úgy jöhetünk, ahogy vagyunk, Ő kész minket helyreállítani. Hogy ez megtörténjen, szükséges, hogy minden nap önvizsgálatot tartsunk: benne vagyok-e a kegyelemben?

Ha úgy érezzük, hogy kiestünk belőle, - vagy majdnem - jöjjünk az Úr Jézushoz, Ő elfogad. Az Úr Jézus sokféleképpen ad lehetőséget a megtérésre is, és a megújulásra is.

Amikor a gyülekezet bemelegítésre készül, olyan jó hallani a fiatalok bizonyágtételét. Többen is bizonyágot tettek arról, hogy Tahi táborban megérintette a szívüket az Úr Jézus bűnbocsátó szeretete, és döntöttek mellette. Ez nagy öröm nemcsak a fiatalok és családjuk életében, hanem a gyülekezet életében is.

Legyen ennek az évnek a tavasza (is) a lelki megújulás, helyreállítás – megtérés ideje is! Nemcsak a tavasz.

(Halász Sándorné)

Papa, mindjárt ott leszünk!

Néhány évvel ezelőtt jó erőnlétem érdekében futni kezdtem, ám napi adagom teljesítése mindig nehezemre esett. Azért, hogy rendszeres edzésre kényszerítsem magamat, a következő maraton futásra (42 km!) én is beneveztem.

Ötletemet leányaim örömmel támogatták; sokszor futottunk együtt. Ők már gyakorló futók voltak. Jennifer leányom abban az évben lett országos futóbajnok. Bajnoki futása után kb. két hónappal került sor az én maraton futásomra. Akkor már tudtam, hogy túl merész voltam. Vállalkozásom sikerében barátaim is kételkedtek. Mások viszont állították, hogy a 42 km-t teljesíteni fogom... Olyanokat is megkérdeztem, akik már részt vettek ilyen futáson, de kudarcot vallottak. Válaszuk még jobban lehangolt.

A verseny kezdetén eléggé jól futottam, de az időjárás zordabbá válása és egy lábikragörcs egyre inkább hátráltatott. Társaim egymás után húztak el mellettem, én pedig a sereghajtók között találtam magamat. Testem félreérthetetlenül jelezte: fel akarja adni.

E kilátástalannak tűnő helyzetemben reménysugárként hatottak gyülekezetem tagjai. A futás útvonalán az út mellett – egymástól jó távol – felsorakoztak, és amikor valamelyikük mellett futottam, nagy tapsolással és kiáltozással bátorítottak. Felésem, fiam és két lányom is megtette, amit tehetett. Amikor az egyik ponton – ahol bátorításomra felsorakoztak – túljutottam, kocsiba ültek, és néhány kilométerrel arrébb ismételten buzdítottak...

A 38. kilométernél Jennifer azt kiáltotta felém: „Papa, biztosan végig fogod futni!” Én viszont teljesen letörten mondtam: „Nem, ezt nem hiszem”. Jennifer pedig makacsul újra biztatott: „De igen, papa, sikerülni fog!”

Amikor azonban látta, hogy valóban kell a segítség – úgy ahogy volt, utcai ruhában, cipőben – mellém szegődött. Nem számított neki, hogy „civil öltözékben” nem illik a mezőnybe – velem futott és néhány lépés megtétele után újra és újra biztatott: „Papa, célba fogunk érni!”

Mindjárt éreztem, hogy új erőt kaptam, mert Jennifer tetteivel is alátámasztotta szavait. Már nem egyedül futottam, küzdelmünk már így hangzott: „Mi, ketten!” A bajnokot szeretete készítette arra, hogy engem, a kezdőt támogasson. Nem futott gyorsabban, mint én, nem kritizált, nem mondta: „Erőltess meg magadat kicsit jobban!” Ehelyett állandóan bátorított: „Már nincs messze! Papa, mindjárt ott leszünk! – Csak a lábakat kell felváltva mindig a másik elé tenni!”...

Amikor erre a futásra visszagondolok, eszembe jut: hányszor segítettek nekem életem különböző területein állhatatos keresztyének. Mindig meglátták, hogy mely pillanatban van szükség az ő bátorításukra,

és azonnal készek voltak „velem futni” egy szakaszon.

Isten szolgálatában számos fontos dolgot csak az ő segítségükkel tudtam megtenni. Nem futottak előttem, nem kritizáltak visszafordulva, vagy az út széléről, hanem – ahogyan Jennifernél is tapasztaltam – szorosán mellettem, velem futottak.

Pontosan így kell nekem is mások javára készségesnek lenni. Minden nap meg kell magamtól kérdeznem: csatlakoztam-e mások futásához? Ki az, akivel bizonyos távon „együtt kell futnom”, hogy Isten szerinti küldetését el tudja végezni.

Egy férfira gondolok, akit az Újszövetségben Józsefnek hívnak, akinek rendkívüli adottsága volt a mások bátorítása. Ezért Jézus tanítványai a Barnabás melléknevet adták neki, ami azt jelenti: Vigasztalás Fia (ApCsel 4:36). – A Die Gute Nachricht bibliafordítás szerint: „A férfi, aki másokat bátorít”.

Ha barátaim új nevet adhatnának nekem, vajon hogyan neveznének el?

Pál apostol e témában ezt írja: „Vigasztaljátok tehát egymást, és építse egyik a másikat, ahogyan teszitek is” (1Th 5:11).

Mai világunk elbátortalanítással, kritikával és negatív gondolatokkal van tele. De ha Jézust szeretjük, újra és újra megta-
pasztaljuk, hogy az Úr a megfelelő időben küld ajándékul olyan embereket, akik mellénk szegődve bátorítanak minket.

(Harry L. Reeder, *Ford: Schönek Gáboru*)

Don Bosco híres mondásai:

- A bölcsesség az a művészet, mely segít kormányozni akaratunkat.
- Az ember szíve olyan, mint valami bevehető fellelő, amelyet csak szeretettel, szelídséggel lehet megközelíteni.
- A legértékesebb, ha jót teszünk, ha mindig vidámak vagyunk, és hagyjuk a verebeket csipelni.
- Tanuljatok meg uralkodni magatokon: ez a módja, hogy sok barátotok legyen, ellenségeitek pedig egy se.

Idős ember imája

Uram! Vigyázz reám, hogy öreg koromban is szerethető legyek. Fékezd meg túlbuzgóságomat, amellyel azt képzelem, hogy nekem minden témához, mindig mondanom kell valamit.

Szabadíts meg attól a jó szándékú segíteni-akarástól, amellyel mindig én akarom elrendezni mások rendezetlen ügyeit. Ne vegyem zokon, ha az emberek beavatkozásnak nevezik az én segíteni akarásomat.

Taníts meg arra, hogy okos legyek, de nem okoskodó.

Legyek mindig kész a szolgálatra, de a melőzést is el tudjam fogadni. Sok bölcsességet halmoztam fel életemben és nagyon sajnálom, hogy ezt talán nem tudom másoknak továbbadni. Beletörődöm ebbe Uram. De ugye megérted azt a kérésemet, hogy legalább néhány barátom maradjon mellettem ezekben az utolsó években.

Taníts meg arra, hogy tudjak hallgatni a betegségeimről és a nehézségeimről. Ezek évről évre növekednek és velük együtt nő bennem a hajlandóság arra, hogy mindig ezekről beszéljek.

Nem merem azt a nagy kegyelmi ajándékot kérni tőled, hogy őszinte együttérzéssel tudtam hallgatni másoknak a betegségekről szóló folyamatos panaszkodását. De legalább arra adj erőt, hogy türelmesen végighallgassam őket.

Azt sem merem kérni, hogy halványodó emlékezőképességemet erősítsd meg olyanná, amilyen régebben volt. Inkább azt kérem, hogy adj nekem több szerénységet és kevesebb magabiztosságot, amikor előfordul, hogy ugyanarra az esetre mások másként emlékeznek, mint én.

Ajándékozzál meg azzal a csodálatos bölcsességgel, amely beláttatja velem, hogy én is tévedhetek. Taníts meg arra, hogy az előítéletektől és irigységtől mentesen fel tudjam fedezni az utánam következő nemzedékek igazát és ajándékozd nekem azt a derűs szabadságot, hogy sok jót tudjak mon-

dani fiatalokról.

Tölts be úgy a te szeretetteddel, hogy vénségemben is szívesen szóba álljanak velem az emberek. Tudom, hogy nem vagyok szent, de azt is tudom, hogy az öregember örökös zsörtölődése az ördög munkájának a csúcsteljesítménye.

Engedd, hogy Simeonnal együtt mondhas- sam: Látták szemeim a tőled küldött Üdvözítőt! És amikor bölcs szereteted úgy látja, hogy elérkezett az én időm, akkor át is ölelhesselek téged. Ámen.

(Adj helyet a jónak - 124./2014.)

Mit csinálsz itt

A tó fenekén egy kagyló élt csendben, békésen. Minden éjjel előrehaladt egy keveset. Szeretett gyönyörködni a

finom színekben, amelyet a Hold fénye a vízre rajzolt ezer meg ezer színárnyalatra bontva. Ugyanebben a tóban élt egy béka is, aki nem kevéssé volt büszke ugró és énekesi képességére. Sokáig rá se hederített a kagylóra. Amikor azonban egyszer a kagyló elhaladt mellette, megkérdezte tőle:

– Mit csinálsz itt, te néma csúnyaság? Kíváncsian figyelte a kagyló barna héját és széles lábait. – Milyen csúnya színed van - folytatta. Nézd, én milyen szép zöld vagyok.

– Hát igen, nem vagyok szép - mondta a kagyló – de szeretem a víz ezernyi színét.

– Mit csinálsz itt, mozdulatlanul egész nap a tó fenekén?

– Figyelek - válaszolta a kagyló.

– Mit figyelsz? - kérdezte elképedve a béka. – Nincs itt a homályos vízben semmi különös.

– A Hold csillogását figyelem. Boldogan megtanulnék festeni, úgy, ahogyan a Hold festi színeit a vízre. És te mit csinálsz kedves béka?

– Ó - mondta a béka, miközben kicsit felfújta magát - én nem vagyok a vízhez kötve, és nem kell egész nap figyelnem. Nekem saját hangom van. Én énekelek, híres művész vagyok. Még az emberek is csendben maradnak, hogy csodás hangomat hallgassák. A kagyló megcsodálta a békát.

– Tehát híres vagy - mondta elismerően. - Nekem nincs hangom, és nem ismer senki, rejtőzködve élek itt. Tanulni szeretnék, s addig szeretném a víz csodálatos színeit szemlélni, míg le nem tudom festeni őket.

– Te, meg a buta szemlélődésed - mondta a béka türelmetlenül. - Nincs itt semmi látnivaló. Túl unalmas nekem itt - mondta a béka, és egy jókora ugrással kint is volt a vízből. Keresett magának egy nagy pocsolyát, és rákezdt a brekegésre. Úgy elmerült saját hangjában, hogy nem vette észre a felé közeledő nagy vörös lábakat és a piros, hegyes csórt, amely megragadta. Látnotok kellett volna ekkor a békát, hogy kapálódzott! Még egyszer visszahullott a fűre, és sikerült neki utolsó erejével, élete leghatalmasabb ugrásával a tóba ugrani, le egészen annak afenekére, ahol pont a kagyló mellett találta magát.

– Vége van a koncertnek? - kérdezte barátságosan a kagyló.

A béka azonban nem tudott válaszolni. Elakadt a szava. Így éldegélt a kagyló és a béka a csendes tóban még sokáig, hasonló párbeszédet folytatva egymással. A kagyló azonban fáradhatatlanul figyelt. És amikor halála után felnyitották, belsejében láthatóvá vált az ezerszínű gyöngyház, amelyet senki se láthatott, míg a kagyló élt. A gyöngyházban ezüst gyöngy csillogott, amely olyan volt, mint az éjszakai égbolton világító EZÜST HOLD csillogó képmása.

... és TE, mit csinálsz itt?

(Adj helyet a jónak – 98/2013.)

"Igen, folyamatosan félrevert harangok mellett nem lehet családot alapítani, munkát vállalni, gyereket szülni. Abba kellene hagynunk az állandó pánikolást, nyafogást, siránkozást és merjük kimondani a gyerekeink, fiataljaink előtt, hogy ennyi cipőnk, ruhánk soha nem volt, és őseinknek sem volt az elmúlt ezer év alatt, és azt is mondjuk el, hogy ilyen mennyiségű élelmiszer, információ, luxuscikk soha nem volt még a Kárpát-medencében. Nehéz a magyar ember sorsa? Igen, vagy 10-20 kilóval átlagban valóban nehezebb a kelleténél, és ezért kell fogyókúrázunk. Ennyi kövér ember, megműveletlen föld, leszüreteletlen almafa, megkapálatlan szőlőtőke soha nem volt itt a Kárpát-medencében!"

(Böjte Csaba)

Kaktusz és pókmacska

Valamikor régen egy férfi Istentől kért egy virágot és egy pillangót. Kaktuszt kapott és pókmacskát.

A férfi elszomorodott és nem értette, miért nem teljesült kérése.

Később arra gondolt: Istennek a sok-sok emberrel rengeteg dolga van, bizonyára valamit összekevert. Bizonyos idő elteltével eszébe jutott a kaktusz és a pókmacska, elment megnézni őket. Nagyon meglepődött, amikor látta, hogy a tüskés, csúnya kaktusz kivirágzott, és hogy a ronda pókmacska átváltozott gyönyörű pillangóvá.

Isten mindig helyesen cselekszik! Tudja, mi a legjobb számunkra, még ha nekünk néha nem is annak tűnik.

Ha valamit szeretnénk és helyette mást kapunk, akkor HIGGYÜNK! Higgyük, hogy a jó eljut hozzánk a legmegfelelőbb időben. Az, amit szeretnél, nem mindig az, amire szükséged van! Ne feledd: A ma TÜSKÉI holnapra VIRÁGOK lesznek!

(Adj helyet a jónak - 105/2013.)

„Isten az úton...”

- mit keres egy lelkész fia az NB I közegében?

Bereczki Dániel a labdarúgó NB I-ben szereplő Debreceni VSC játékosa, valamint az U20-as válogatott keretének tagja. A 19 éves támadó nem csak önmagának és edzőinek akar megfelelni, életében nagyon fontos szerepet játszik a hit, az a törekvés, hogy megfeleljen Istennek. Ebben sok segítséget kap édesapjától, Bereczki Lajostól, aki lelkipásztor. Vajon hogyan éli meg a hitét egy olyan közegben, amelyben mindennapos a trágár beszéd, fogadási csalásokról jönnek hírek, az utánpótlásmeccseken ordítózhatnak a szülők, s amelyben sokszor teljesen más értékrendet képviselnek a társak?

ISTEN AZ ÚTON...

„Hiszem, hogy ez az az út, amelyet Isten nekem szánt, így nap mint nap érzem az ő irányítását a pályafutásomban – fogalmazta meg hitvallását a DVSC-Teva és az U20-as válogatott 19 éves tehetsége, **Bereczki Dániel** a Nemzeti Sport Online-nak. – Sok csalódás és nehézség érhet a pályán és azon kívül is, de Isten minden helyzetben ott van mellettem, és nem is jutottam volna el már idáig sem egyedül.”

„Isten az úton fogja a kezem” – szól az Edda együttes egyik dalszövege, amely tökéletesen összecseng Bereczki felfogásával. De vajon hogyan éli meg egy gyakorló hívő a labdarúgás, még inkább a magyar labdarúgás meglehetősen ingoványos közegét?

„Hogy milyen érzés például bemenni olyan öltözőbe, ahol káromkodnak? Azt hiszem, ezt nem csak a labdarúgáshoz lehet kötni, ez már más közegben is mindennapos. Szerintem nem lehet ezt erre kihegyezni, a trágár beszéd használata, vagy annak elkerülése sokkal inkább intelligencia kérdése, és nem azé, hogy valaki hívő-e vagy sem. Én azért nem szoktam káromkodni, mert az öltözőben sem felejttem el, hogy milyen közegből jövök.”

Ez a közeg azonban manapság már nem megszokott, sok helyen furcsának találhatják Bereczki hozzáállását, de támadások nem érték.

„Egyáltalán nem volt ilyen, sőt, épp ellenkezőleg. Sokak tiszteletét vívtam ki ezzel a lelkülettel. Hogy miben van leginkább a segítségemre a hit? Sokan nem tudják feldolgozni azt, hogy az életük során egyről nem a kettőre, hanem a tízre jutnak. Egzisztenciálisan és elismerés terén is nagy változás ez, és van, aki fiatalon nem éli meg jól.”

Bereczki karrierjén is sokat lendíthet ez a fajta felfogása, úgy érzi, előny lehet a számára, hogy tudja, honnan kap mindent, ami az övé.

„Tudom, kitől származik és kinek kell érte hálat adni. Ezért nem szállok el magamtól, mert vajmi kevés az én érdemem abban, ahol most tartok, és az lesz akkor is, ha még többet érek el az élet bármely területén.”

NEM AKAR NAGY NEVEKKEL DOBÁLÓZNI

A tűzhöz közel kerülő fiatal labdarúgók gyakran hangoztatják, hogy melyik labdarúgó a példaképük. Egy hívő futballista számára pél-

dául az egyik követendő utat Gera Zoltán pályafutása jelentheti, aki fiatalon a hit segítségével tudta megváltoztatni korábbi, káros szenvedélyektől sem mentes életmódját és lett belőle profi labdarúgó.

„Természetesen tisztában vagyok az ő életével, azzal, hogy remek példát mutat a világnak, de nem neveznék olyan embert példaképemnek, akinek nem látom az életét nap mint nap. Akit valóban annak nevezhetek, az az édesapám, aki lelkész, a Debreceni Baptista Gyülekezet lelkipásztora is volt, ahová én is járok minden héten. Szüleim példája nagyon fontos az életemben, sokat segít nekem az, hogy láthatom, hogyan kezelik a nehezebb időszakokat. Az ő példájuk alapján tudok én is helyesen dönteni.” De mennyire összeegyeztethető a rendszeres hitélet a professzionális labdarúgással? Hiszen a bajnokságban rendeznek mérkőzéseket vasárnap is, amikor szíve szerint nyilván az istentiszteleteken venne részt...

„Mivel Istentől kapott hivatásomnak élem meg a futballt, így a pályán ugyanúgy meg tudom élni a hitemet, mintha a gyülekezet padjában ülnék, emiatt nincs lelkiismeret-furdalásom. De amikor tudok, akkor természetesen ott vagyok az imaházban. Sokaknak furcsa lehet, de én minden pillanatban kapcsolatban vagyok Istennel, a pályán játék közben is, tudom, hogy Istennek ez a terve velem.”

ÉDESAPJA NYOMDOKAIN?

Egy korábbi írásban az jelent meg róla, hogy futballkarrierje után lelkész lenne, ez azonban – mint állítja – nem fedti teljesen a valóságot.

„Ezt nem jelenteném ki így, hogy lelkész szeretnék lenni, ha befejeztem a futballt, de azt nem zárom ki, hogy egy nap a teológián tanulok majd. Nem célom az sem, hogy edző legyek, mint a futballisták nagy részének, de szeretnék segíteni a jövő nemzedékének is. Már a saját pályafutásom alatt is tapasztaltam, amit az előbb említettem, hogy sokan nem tudnak mit kezdeni a nagy változásokkal az életükben. Még nekem is van hová fejlődnöm bőven, de már azon az úton is, amit eddig bejártam, sokan elcsúsztak, mert nem tudták jól kezelni a kudarcot vagy a sikert. Ebben szívesen segítenék másoknak, de egyelőre a saját pályafutásomban igyekszem jól megélni ezeket a helyzeteket.”

(Nemzeti Sport - Kántor Barnabás - 15.02.10.)

Szepességi sertéscomb tejföllel (Spišské stehno na smotane)

Hozzávalók: 40 dkg sertéscomb, 10 dkg parasztkolbász, 4 dkg zsiradék, 6 dkg hagyma, 2 dl tejföl, 2 dkg liszt, pirospaprika, fekete bors, só.

Elkészítés: A megmosott és szárazra törölt sertéscomb megfűszerezzük a kolbással, megsózzuk, megborsozzuk és felhevített olajon hirtelen megsütjük. A sütő olajon megfonnyasztjuk az apróra vágott hagymát, megszórjuk a pirospaprikával, beletesszük a húst, vizet vagy húslét öntünk alá, s a folyadékot időnként pótolva puhára pároljuk. A húst kivesszük, a levét besűrítjük a tejfölben elkevert liszttel és felforraljuk. Ezután felszeleteljük a húst, rászűrjük a levét és összeforraljuk.

Körítésnek zsemleknédli található.

Zsemlés burgonyaknédli (Zemiaková knedla s žemlou)

Hozzávalók: 40 dkg burgonya, 20 dkg fehér szendvicsszelet, 10 dkg rétesliszt, 1 tojás, 2 dkg zsír, só.

Elkészítés: A burgonyát héjában megfőzzük, meghámozzuk és burgonyanyomón átnyomjuk. Összegyúrjuk a liszttel, tojással és sóval, majd beledolgozzuk a kockára vágott és zsíron megpirított szendvicstenyérrel. A tésztából hengert formálunk és begöngyöljük egy bevizetett és kinyomott tiszta konyharuhába. Cérnával átkötjük, és forrásban lévő vízbe téve kb. 20 percig főzzük. Miután kissé kihűlt, felszeleteljük.

Zsemlés knédli (Žemlová knedla)

Hozzávalók: 30 dkg rétesliszt, 1 zsemle, 1 tojás, 1 dkg élesztő, 1 dl tej, 2 dkg vaj, 1 dl tej, só, víz.

Elkészítés: A lisztet összegyúrjuk a langyos tejben megfuttatott élesztővel, tojással, sóval és annyi langyos vízzel, hogy közepesen lágy tésztát kapjunk. A zsemlet kockára vágjuk, zsíron megpirítjuk és beledolgozzuk a tésztába. Langyos helyen megkelesztjük, majd lisztezett gyúródeszkán hengert formálunk belőle és ismét kelni hagyjuk. Ha ismét megkelt, forrásban lévő vízbe tesszük és 20 percig főzzük. A kész knédli kivesszük, félbe vágjuk, hagyjuk kissé kihűlni, azután szeleteljük.

A szatyorka, meg a bőröndke őrt állnak. Egyszer csak megszólal a szatyorka:

- Te én már nem bírom sokáig!
- Tarts ki! - mondja a bőröndke - mindjárt jön a váltáska!

- Mire jó a nyomtató?
- Lassítja a papír haladását a szemetes felé.

- Milyen a számítógépes szépségápolás?
- Átküldök neked egy kiló bájt!

Kis molylepke először repül ki a szekrényből. Amikor hazaér, megkérdi tőle az anyukája:

- Na milyen odakint?
- Nagyon örültek nekem, mindenki tapsolt!

Két óvoda megy haza. Megszólal az egyik:

- Kiszisza, kiszisza.
- Mi van? Nem bíjod kimondani, hogy matka?

Állandó Alkalmaink

Istentisztelet: vasárnap 10 és 17 órakor (nyári időszakban 18 órakor)

Bibliaóra: csütörtök 18,30 órakor

Korosztályok szerinti gyermek bibliakör: vasárnap 9 órától 10 óráig (nyári időszakban 9.30 tól imaóra)

Ifjúság bibliaóra: pénteken 18,00 és vasárnap 9 órától

Kiscsoportos biblia tanulmányozás /MKBK/: vasárnap 9 órától 10 óráig

Énekóra: csütörtök 19,30, vasárnap 18,30 órától

Elöljárósági megbeszélés: a hónap első vasárnapját követő szerda 18 órától

Sakk szakkör a hónap első vasárnapját követő hétfő 17 órától

Imaházcím: Pesterzsébet, Ady E.u.58.
Ady E. u.-János u. sarok

Lelkipásztor: **Katona Béla**

Gyülekezetvezető/Gondnok:
Laczkovszki János
Telefon: 284-46-04

SZERETET - SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: **Katona Béla**

Szerkesztő: Máté Dániel mate.dani54@gmail.com,

Technikai szerkesztő: Lesták Károly lestakk@ps.hu

Gyülekezeti honlap elérhetősége: www.pbgv.hu